

Іценко Петро Прокопович, народився 10 липня 1930 року у селі Петрівка Чернігівської обл. Бахмацького р-ну в селянській сім'ї. Його батько Прокіп

Захарович працював у колгоспі та мати Федора Давидівна, була ланковою у цьому ж колгоспі.

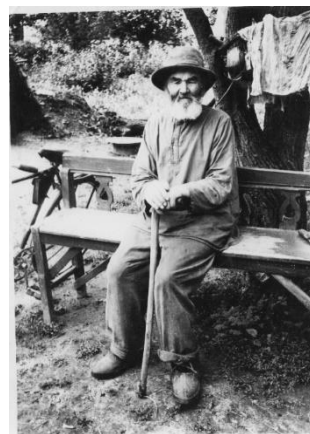
З ранку до вечора, батьки працювали, а діти, (в сім'ї їх було четверо-троє братів і сестра) росли під наглядом діда Давида та баби Горпини.

Поки баба господарювала дід

часто розповідав своїм онукам різні історії зі свого життя, часто з долею фантазії та надуманого страху. Ці історії Петро Прокопович передав нам, своїм дітям та онукам. А другий дід Захар, який був священником Української церкви, прищепив маленькому Петру любов до народної пісні, до рідного краю. Навчав його духовності та доброти.

Дитинство Петра Прокоповича було не простим, воно прийшлося на роки війни. Бувало всяко: і голодно і холодно. Якось розбираючи з братом найдену гранату, він мало не загинув, а брат втратив око.

Батька Петра Прокоповича призвали до лав Червоної Армії ще до війни. А в 1944 р. в боях під містом Маріямпіль Литовської РСР він був поранений і

помер у шпиталі. Похований Прокіп Захарович на місцевому кладовищі, разом із багатьма воїнами, що загинули в тому бою.

Після закінчення школи Петро Прокопович у 1949 р. поступив до Глухівського Державного Учительського інституту, в 1951 р. закінчив його за спеціальністю природознавство і географія. Після закінчення був направлений на Волинь, в село Дорогиничі, де працював вчителем. Саме в

Дорогиничах він зустрів свою долю-красуню, молоденьку піонервожату Галину Іванівну. В 1954 р. в молодій сім'ї народилася перша донька Валентина.

З 1955-1960 рр. Петро Прокопович навчався (заочно) в Кременецькому

Державному педагогічному інституті за спеціальністю біологія і основи сільського господарства. В ці роки молодого спеціаліста направили в село Бобичі Володимир-Волинського району на посаду директора восьмирічки. В 1958 р. народилася друга донька Тамара.

В 1962 р. Петра Прокоповича переводять в село Овадно, директором середньої школи. Тут в 1964 р. народилася третя дитина в сім'ї Іценків-син Володимир. Саме село Овадно, стало для сім'ї Іценків рідною домівкою.

Петро Прокопович зробив великий внесок в розвиток освіти у нашому селі. Ветеран праці, відмінник народної освіти. Завдяки його зусиллям була побудована нова школа, котра функціонує і зараз. За роки його праці Оваднівська середня школа випустила багато талановитих учнів, які трудилися і продовжують трудитися в різних сферах народного господарства, на благо нашої країни та рідного села.

Іценко Петро Прокопович талановита людина. Ще в молоді роки він брав

активну участь у постановках місцевого народного театру. Він володіє чудовим голосом. Багато років він був учасником народної самодіяльності та церковного хору.

Крім насиченої трудової діяльності Петро Прокопович не забував про свою родину. Кожного року він провідував свою матір, братів та сестру на Чернігівщині. Зі своєю дружиною Галиною Іванівною вони прожили в парі

шістдесят сім років. Виховали трьох дітей, які також отримали педагогічну освіту. Петро Прокопович і Галина Іванівна вчили своїх дітей бути відповідальними, чутливими, добрими до людей, любити працю. Цьому ж вони навчали своїх п'яťох онуків і дві правнучки, які щороку чекали літа,

щоб приїхати до своїх дідуся та бабусі.

10 липня 2020р. Іценко Петру Прокоповичу виповнюється дев'яносто років.

Життя прожити — не поле перейти.

